

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 23—29 ΜΑΪΟΥ 2021

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

**ΚΥΡΙΑΚΗ
23 ΜΑΪΟΥ**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ, Ίωάν. 5: 1-15
7.30 πμ Όρθρος και Θ. Λειτουργία

**ΦΕΡΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ
ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.**

****ΜΕ ΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΟ 5—20 ΧΡΟΝΩΝ ΗΛΙΚΙΑΣ****

Στις 10.30πμ διεξάγεται το μάθημα των Κατηχητικών για τα παιδιά μας.
Νά φέρετε τὰ Παιδιά σας στο κατηχητικό σχολείο γιά νά μάθουν γιά τό Χριστό
καί τήν πίστι μας.

**ΔΕΥΤΕΡΑ
24 ΜΑΪΟΥ**

8.45 πμ— Ιερό Μυστήριο του Ευχελαίου
10.00 πμ— Σύναξη των ηλικιωμένων στο Hall.

**ΤΕΤΑΡΤΗ
25 ΜΑΪΟΥ**

5.00 μμ— Παράκληση εις την Παναγία.

**ΠΕΜΤΗ
27 ΜΑΪΟΥ**

7.30 πμ Όρθρος και Θ. Λειτουργία

**** ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΑΠΟ 13-19 ΕΤΩΝ
7.30—8.30μμ στό Hall τις Ἐκκλησίας.**

**Αγ. Ίωαννη τοῦ
Ρώσου**

**ΚΥΡΙΑΚΗ
30 ΜΑΪΟΥ**

Ἐυαγγελικά Ἀναγνώσματα—
Ἐπιστολή — Πράξ. 11: 19-30
Ἐυαγγέλιο— Ίωάν. 4: 5-42

ΤΗΛΕΦΩΝΑ:

**ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
9387 7693**

**Π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
9383 4151**

**Π. ΕΦΡΑΙΜ
0490 378 215**

Ιστοσελίδα:

stvasiliosbrunswick.com.

**Κάθε ημέρα, στο
διάστημα
4.00—6.00 μμ,**

**Δευτέρα—Παρασκευή
Ο πατήρ Αθανάσιος και ο
πατήρ Έφραίμ βρίσκονται
στο ναό για εξομολόγηση
και κάθε πνευματική
ανάγκη.**

Είσαι άρρωστος; Να είσαι χαρούμενος. Γιατί «εκείνον που αγαπά ο Κύριος, τον παιδαγωγεί» (Εβρ. 12, 6). Είσαι φτωχός; Να ευφραίνεται η ψυχή σου, γιατί σε περιμένουν τα αγαθά του φτωχού Λαζάρου. Σε συκοφαντούν και σε κακομε-ταχειρίζονται για το Όνομα του Χριστού; Είσαι μακάριος, γιατί η καταισχύνη σου θα μετατραπεί σε δόξα αγγελική. Είσαι δούλος; Ευχαρίστησε τον Θεό και έτσι θα έχεις μαζί σου πάντα Εκείνον που ταπεινώθηκε περισσότερο από όλους τους ανθρώπους. Ευχαρίστησέ Τον, γιατί είσαι σε καλύτερη κατάσταση από κάποιον άλλο, γιατί ούτε σε καταναγκαστικά έργα σε έστειλαν, ούτε σε μαστιγώνουν. Αν θελήσεις, θα βρεις αμέτρητους λόγους για τους οποίους πρέπει να ευχαριστείς τον Θεό. Σε ξυλοδέρνουν άδικα; Να χαιρέσαι με τη σκέψη της μέλλουσας ελπίδας. Δίκαια καταδικάσθηκες; Και πάλι να ευχαριστείς.»

Του Αγ. Βασιλείου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

«Κύριε, άνθρωπον ούκ έχω»

Αγαπητοί άδελφοί, ανάμεσα στά άναρίθμητα θαύματα τοῦ Κυρίου τό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Βηθεσθα φέρνει ἕνα ἰδιαίτερο μήνυμα στοὺς ανθρώπους τῆς ἐποχῆς μας. Δέν ἀποκαλύπτει μόνο τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο, ἀλλά καί τό κρυφό δρᾶμα τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἠλεκτρονικῆς ἐποχῆς, τό δρᾶμα τῆς μοναξιάς, πού ἐπιδημιακά ἀπλώνεται στίς προηγμένες κοινωνίες καί ἀπειλεῖ τήν ἰσορροπία τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητος. Ἡ μοναξιά, αὐτή ἡ κατάρα τῆς ἐποχῆς μας, βρίσκεται γύρω μας καί παντοῦ. Μέσα στό σπίτι καί στίς λεωφόρους, μπροστά στήν τηλεόραση καί στό βίντεο, πίσω ἀπό τά ἀκουστικά τοῦ γουόκμαν καί τοὺς ξέφρενους χορούς. Εἶναι τό πεινασμένο μαῦρο λιοντάρι πού καταδιώκει τόν ἄνθρωπο γιά τόν κατασπαράζει. Εἶναι ἡ πιό φρικτὴ τραγωδία πού τόν βασανίζει καί τόν οδηγεῖ σιγά-σιγά στό μαρασμό καί στό θάνατο.

Ὅπου κι ἂν ζητήσουμε λύση τοῦ δράματος αὐτοῦ θά ἀπογοητευθοῦμε γρήγορα. Μόνο ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοὺς Χριστός

μπορεί να λυτρώσει τον άνθρωπο από το μαρτύριο της μοναξιάς.

Εύρισκόμενος στά 'Ιεροσόλυμα ο Χριστός, μετά την προσευχή του στο Ναό, θεώρησε καθήκον του να επισκεφθεί τους άρρώστους της κολυμβήθρας Βηθεσθαΐ. Εκεί στην προβατική πύλη υπήρχε κάποια θαυματουργική πηγή στην οποία κατά καιρούς κατέβαινε άγγελος Θεού και «έτάρρατε τό ύδωρ». Όποιος πρώτος έμπαινε στην κολυμβήθρα άμέσως έθεραπεύετο. Μ' αυτή την έλπίδα «πλήθος πολύ των άσθενούντων» νύκτα και μέρα περίμενε γύρω από την κολυμβήθρα την κάθοδο του Άγγέλου. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν ένας παράλυτος. Ζωντανός νεκρός, μέ την ώχρότητα του θανάτου ζωγραφισμένη στο σκελετωμένο του πρόσωπο, μόνος κι έρημος παρακαλούσε τον ένα και τον άλλο να τον ρίξουν στην κολυμβήθρα. Άλλά κανείς, μά κανείς δέν του έδινε σημασία. Έγκαταλελειμένος από φίλους, συγγενείς και γνωστούς επί τριάντα όκτώ όλόκληρα χρόνια έπινε τό πικρό ποτήρι του πόνου και της μοναξιάς. Αυτόν πλησίασε ο Χριστός. «Θέλεις να γίνεις καλά;» του είπε. Κι ο παράλυτος δέν του μιλάει για την άρρώστια του. Άνοίγει την καρδιά του κι αφήνει ένα βαθύ άναστεναγμό. «Κύριε, άνθρωπον ούκ έχω», του λέει μέ πόνο. Τό δρᾶμα της ψυχής του ήταν πιό μεγάλο από την άρρώστια του σώματός του.

Σύμβολο του ανθρώπου της έποχής μας είναι ο παραλυτικός. Στην άπέραντη και πολυάνθρωπη κοινωνία μας, στίς πανύψηλες πολυκατοικίες και στά τσιμεντένια μεγαθήρια υπάρχουν πολλοί που ύποφέρουν και πονούν. Στά νοσοκομεία και στίς κλινικές, στίς φυλακές και στά γηροκομεία πολλές τραγικές ύπάρξεις δέν έχουν έναν άνθρωπο να τους δροσίσει τά φλογισμένα χείλη, να τους πει δυό λόγια παρηγοριάς, να τους έμψυχώσει και να τους ένθαρρύνει, να τους προσφέρει λίγη αγάπη και άνθρωπιά. Μικροί και μεγάλοι διψούν για αγάπη, μά κανείς δέν βρίσκεται να τους χαρίσει τό μεγάλο και άνεκτίμητο θησαυρό. Όλοι μας άπομυζάμε από τον ίδιο μας τον έαυτό τή ζωή. Δέν διαθέτουμε ούτε λεπτό για τον άλλο. Θέλουμε τον χρόνο υπηρέτη της δικής μας εύτυχίας. Τά άποτελέσματα αυτής της έγωπαθοϋς συμπεριφοράς είναι τραγικά. Όσο άπομακρυνόμαστε από τον συνάνθρωπό μας τόσο περισσότερο χανόμαστε στο λαβύρινθο της μοναξιάς και της άπελπισίας. Είδηκοί έπιστήμονες, ψυχολόγοι και ψυχίατροι που άσχολούνται μέ τά προβλήματα του ανθρώπου ύπογραμμίζουν, ότι ή μοναξιά άποτελεί τό πιό μεγάλο πρόβλημα του καιρού μας. Ό πολιτισμός και ή άλματώδης πρόοδος της έπιστήμης δέν κατώρθωσαν να τό λύσουν. Άντίθετα μέ τίς νέες μεθόδους συμπεριφοράς που είσήγαγαν μεγάλωσαν την ψυχική τους τραγωδία, αύξησαν την άνασφάλεια, τον άπομόνωσαν περισφίγγοντας γύρω του τον έγωιστικό κλοιό και τον έγκατέλειψαν στον ώκεανό της άβεβαιότητας.

Στίς μεγαλουπόλεις τό δρᾶμα της μοναξιάς διακρίνεται καλύτερα. Άγνωστοι μεταξύ άγνώστων κυκλοφορούν στους δρόμους χιλιάδες άνθρωποι που άν και συνωθούνται στά λεωφορεία, στά καταστήματα, στά γραφεία, έν τούτοις είναι τόσο ξένοι και άγνωστοι. Ζούμε πολύ κοντά ο ένας στον άλλο, αλλά δέν έχουμε καμία ψυχική έπικοινωνία. Μπορεί στο ένα διαμέρισμα κάποια θλίψη-άρρώστια να έχει βυθίσει την οίκογένεια σε άφόρητη όδύνη και στο δίπλανό ξεφρενες διασκεδάσεις. Κάθε πόρτα διαμερίσματος κλείνει πίσω της τίς χαρές και τίς θλίψεις μιάς όλόκληρης οίκογένειας. Άπομονωμένος ο άνθρωπος στη χαρά και στη θλίψη, στην εύτυχία και στη δυστυχία, ζει χωρίς έπαφή και έπικοινωνία. Πόσο διαφορετικά ήταν παλιά. Η χαρά του ενός ήταν χαρά του άλλου και ο πόνος του ενός ήταν πόνος του άλλου. Κάτι που συνέβαινε σ' ένα σπίτι ήταν γεγονός για όλόκληρη τή συνοικία. Σήμερα χάσαμε τό ανθρώπινο πρόσωπο, καταντήσαμε άνθρωποι χωρίς φυσιογνωμία, γίναμε νούμερα.

Οι αίτίες της καταθλιπτικής μοναξιάς είναι δύο. Η πρώτη είναι ο έγωκεντρισμός του ανθρώπου. Ό έγωισμός έκλεισε την ανθρώπινη καρδιά. Ύψωσε πανύψηλα τείχη ανάμεσα στους ανθρώπους. Ωδήγησε τον άνθρωπο σε μία ψεύτικη αυτάρκεια, ώστε να μήν έχει ανάγκη πιά και από την «καλημέρα» του συνανθρώπου του. Ό ένας βλέπει τον άλλο κάτω από τό πρίσμα του δικού του συμφέροντος. Δέν είναι διατεθειμένος να κοπιάσει για τό δίπλανό του, να θυσιάσει την ώρα της άναπαύσεώς του, να χάσει την ήσυχία του για να συμπαρασταθεί στον πάχοντα. Κάνει φιλίες συμφεροντολογικές. Γίνεται εύγενικός εκεί όπου έχει κάτι να κερδίσει. Όλα τά μετρά μέ τή ζυγαριά του συμφέροντος.

Η δευτερη είναι ή κυριαρχία της μηχανής. Η πρόοδος έφερε κοντά τους ανθρώπους. Έκαμε τον κόσμο μία γειτονιά. Ψυχικά όμως τους άποξένωσε. Περιορίσε τίς ανθρώπινες σχέσεις. Παλιά έπικρατούσε ή συναδέλφωση, ή αϋθόρμητη έπικοινωνία, ή γνήσια συναναστροφή. Σήμερα κυριαρχεί ή ηλεκτρονική μοναξιά. Καταργήθηκε ο διάλογος. Τή θέση του πήρε ο ηλεκτρονικός ύπολογιστής, ή τηλεόραση και τά άλλα βιομηχανικά υλικά.

Τό έρώτημα είναι: πώς θα σπάσουμε τον πάγο της μοναξιάς; Φυσικά δέν μπορούμε να άρνηθοϋμε την εξέλιξη και τον πολιτισμό. Εκείνο που χρειάζεται είναι να τον προσφέρουμε ανθρώπινο στους άλλους. Να χρησιμοποιήσουμε τή μηχανή για την σύσφιξη των άδελφικών σχέσεων και την καλύτερη έπικοινωνία των προσώπων. Να γκρεμίσουμε τά έγωιστικά τείχη που μάς χωρίζουν και στο χάσμα των κοινωνιών μας να άπλώσουμε τίς γέφυρες της αγάπης. Να άνοίξουμε την καρδιά μας άνυπόκριτα στους άλλους. Να βιώσουμε τίς διαστάσεις της πραγματικής αγάπης. Ήλιος που μέ τίς ακτίνες λιώνει τον πάγο της μοναξιάς είναι ή αγάπη. Τό δόσιμο της αγάπης δέν σπάει μόνο τή μοναξιά του άλλου. Γεμίζει και τή δική μας καρδιά. Και κάτι άκόμη. «Ο μένων έν τή αγάπη έν τῷ Θεῷ μένει και ο Θεός έν αὐτῷ». Εκείνος που αγαπά δέν μένει μόνος έστω κι άν είναι μόνος. Έχει μέσα του τον Χριστό.

Άδελφοί μου, όσοι νοιώθετε μοναξιά, όσοι καρφωμένοι στο κρεβάτι του πόνου σάν τον παραλυτικό μέ δάκρυα ψελλίζετε «άνθρωπον ούκ έχω» έλάτε, ένωθείτε μέ τον Θεάνθρωπο. Ζητείστε τον Χριστό στίς ώρες της μοναξιάς σας. Εκείνος θα γεμίσει τή ζωή σας. Μήν άπογοητευθείτε. Μήν άπελπισθείτε. Ύψώστε την κραυγή της ψυχής σας στον Κύριο. Πολύ σύντομα στον άφόρητο πόνο σας θ' άπαντήσει μ' αυτά τά παρήγορα λόγια: «Διά σε άνθρωπος γέγονα. Διά σε σάρκα περιβέβλημαι και λέγεις άνθρωπον ούκ έχω;» Άμήν.